

ROMANA

Széles a világ
– nagy a szerelem

Lucy Monroe

Házasság üzleti alapon

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátaró vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Lucy Monroe, 2014 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A ROMANA 638. eredeti címe: *A Virgin For His Prize* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Hulley Orsolya

Nyomtatásban megjelent a ROMANA 638. számában, 2018

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-328-1

• *Kép:* iStockphoto

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail-cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Romi Grayson valósággal forrt a dühtől és a kiábrándultságtól. Nagy nehezen legyőzte magában az olthatatlan vágyat, hogy falhoz vágja a telefonját. Helyette óvatosan letette maga mellé az asztalra.

Álszent, hazug gazfickó!

Maxwell Black még a kapcsolatuk elején biztosította Romit: kizárólag futó viszonyban gondolkodik, a tartós kapcsolatok határozottan nem az ő világa. A dolog tulajdonképpen nem volt meglepő: a bulvársajtó évek óta cikkezett a férfi enyhén szólva is változatos magánéletéről.

A dúsgazdag playboy „határozott idejű hűségjegyzéget” ajánlott, ám Romi elutasította.

Csak néhányszor randiztak, de sajnos annyi is elég volt, hogy fülig belezúgjon. Az érzései hevesége alapján úgy látta, nem élné túl, ha összejönne, aztán meg Maxwell szakítana vele.

Nehezebbé esett feladni a dolgot. Nem feküdtek le egymással, de a férfi már felkeltette a vágyát, így egészen közel állt ahhoz, hogy följajnlkozzon neki.

Aztán mégis inkább visszavonulót fújt. Romi a szíve mélyén régimódi lány volt: otthonra vágyott, családra meg egy olyan férjre, aki szereti, és vele képzelel el a jövőt, ahelyett hogy a kapcsolatuk lejártai dátumát firtatná.

Ám ez még messze nem volt minden.

A szeretett férfi, aki elutasította, kész volt feleségül venni Madison Archert. Éppen az a lányt, akit Romi a testvérének tekintett.

Ráadásul pénzért!

Maxwell Black könnyedén feladja az elveit, ha jól megfizetik, s ebben az esetben erről volt szó. Az Archer Nemzetközi Holding részvénytársaság mellett a konzern vezetői székét is felajánlották neki. Ő lesz a főnök, miután Jeremy Archer visszavonult.

Pénzéhes csirkefogó.

– Ramona! – kiáltotta az édesapja a dolgozószobából.

Az idősödő úr már csak hetente kétszer ment be az irodába. Régi munkatársa, a cég műszaki igazgatója vitte tovább az ügyeket. Az édesapja megmaradt tulajdonosnak, és a vállalat továbbra is az ő nevét viselte.

Sokan azt hitték, Romi veszi át a céget. Harry Grayson azonban ragaszkodott hozzá, hogy a lánya a saját útját járja.

Mr. Grayson a dolgozószobája kanapéján ült, kezében csaknem üres poharat szorongatott. Kevéske fény szűrődött be a keskeny ablakon, a falra szerelt hatalmas tévékészülék sápadtkéken villogta be a szobát. A férfi tekintete fáradt volt, a szeme vérekes.

– Még csak kora délután van, apa. Ilyenkor még nem kéne innod.

Azelőtt koktélidőben kezdett el inni, s folytatta egészen lefekvésig. Aztán dülöngélve, nagy sóhajtozások közepette tette meg az utat az emeleti hálószobáig.

Régebben legalább napközben nem ivott. A helyzet akkor lett rosszabb, mikor Romi internátusba került. Az első pohár bort rendszerint már dél körül kitöltötte magának, s estére az egész üveget kivégezte.

Ezúttal azonban röviditallal kezdte a napot, s ez új volt a lányának.

Eltartott egy darabig, mire Mr. Grayson felismerte Romit.

– Ramona.

– Igen, papa. Hívtál.

Józanul sosem tenne ilyet, gondolta a lány.

Graysonéknál nem volt divat átkiabálni a másik szobába. Elvégre arra van a házi telefon. Harry Grayson azonban már annyira be volt csípve, hogy se felállni, se menni nem tudott.

– Hívtalak volna? – kérdezte, és kételkedve felvonta a szemöldökét.

– Igen, papa – ismételte Romi.

Az öregúr tanácstalanul körbenézett a szobában.

– Eltűntettem a távkapcsolót.

A lány felemelte a távkapcsolót, mely az apja lábánál hevert.

– Itt van.

– Köszönöm. – Mr. Grayson elfelhősödött tekintettel nyomkodni kezdte. – Látod, nem működik!

Romi bekapcsolta, aztán felhangosította a készüléket. A hírcsatornára volt állítva, a bemondó szentelen hangja bezengte a szobát.

– Dehogynem.

– Nekem nem engedelmeskedett – makacskodott az öregúr.

A lánya nem lepődött meg különösebben, mivel a tévé hangvezérelt üzemmódban volt, s ezért csak jól artikulált szóbeli utasításokat értett meg. Mr. Grayson kásás beszédét a gép nem tudta értelmezni.

– Mi a helyzet, kiscicám? Olyan dühösnek tűnsz... – szólt az idős úr aggodalmas arccal.

Ez jellemző az édesapjára. Bármennyit ihat, a gondolatai részben mindig a lánya körül forognak. Még részegen is százszor jobb apa, mint Maddie-é.

– Jól vagyok.

– Nem igaz.

– Tényleg nincs semmi – mondta Romi a könnyeivel küszködve.

– Pedig biztosan érzem, hogy van.

E pillanatban az apja túlnőtt önmagán. Nem az önsorsrontó alkoholista volt, aki mindent megtesz a májzsugorért. E pillanatban az a férfi volt, aki annyira szeretett egy lányt – Romi édesanyját –, hogy a család ellenkezésével nem törődve feleségül vette. Romi hároméves volt, mikor az asszony meghalt. Attól kezdve az édesapja egyedül nevelte, senkitől sem fogadott el segítséget.

– Csak a régi mese – sóhajtotta Romi lemondón.

– Attól még elmondhatod.

– Beleszerettem valakibe.

– Nem is tudtam róla.

A lány úgy tett, mintha nem hallaná a megjegyzést.

– Azt mondta, nem kívánja lekötni magát.

– Talán nős? – kérdezte Harry Grayson dühösen.

– Nem az. Bár... igazság szerint hamarosan megnősül. De csak akkor, ha bizonyos feltételek teljesülnek.

– Az a csirkefogó!

Romi elmosolyodott. Pár perccel ezelőtt neki is pontosan ez a szó jutott az eszébe.

– Ahogy mondd.

– Akárki is az, hidd el, nélküle jobban jársz.

– Egyetértek!

Bárcsak a szívével is el tudná hitetni, amivel az esze már rég tisztában volt!

Maxwell Black unatkozott. A jótékonysági események elméletileg fontosak, ám a valóságban roppant álmosítóak tudnak lenni. Eddig ritkán sikerült igazán fontos ismeretséget kötnie. De nem baj, talán Romi Grayson is eljön, és akkor végre hódolhat a kedvenc hobbijának – vagyis annyit bámulhatja őt, amennyit csak jólesik.

Változatlanul elbűvölőnek találta Romi; nem értette, a lány miért utasította el az ajánlatát, egy igazán remek és fair ajánlatot.

Általában a nőkre hagyta a döntést. Ha szakítottak, hát szakítottak. Egyik ismeretsége sem volt olyan fontos, hogy idegeskedjen vagy akadékoskodjon miatta.

Romi azonban más volt, mint a többi nő. Maxwell úgy találta, van benne valami különleges. Ám azt magának sem merte megfogalmazni, pontosan mit ért ezalatt. Önvédelemből tartott távolságot. Ez is különös volt, eddig ugyanis nem szorult önvédelemre.

Emellett úgy érezte, muszáj megvédenie Romit. Milyen zavaró, új dolog ez is! A lány persze nem

tudhat erről... ha tudná, minden bizonnyal visszaélne a gyengeségével. Az üzleti életben is így van: mindig erőt kell mutatni, különben felfalják az embert.

Sok oka volt rá, hogy távolságot tartson Romitól.

A tervei azonban időközben megváltoztak. Már el tudta képzelni a közös jövőt – persze csak akkor, ha ő szabhatta a feltételeket.

Közben Romi is megérkezett. Még nem látta az arcát, de azonnal felismerte a parfümjé illatáról.

– Kutya legyek, ha ez nem Maxwell Black, a szupermen az üzletemberek között!

A férfi uralkodott magán, ezért lassan, megfontoltan fordult a lány felé.

Ellágyult, mikor megpillantotta gyönyörű arcát, melyet selymes fényű, fekete hajfürtök kereteztek. A vonásai lágyak voltak és szelídek. Telt, érzéki ajka érdekesen kontrasztossá tette az összképet. Romi a megszokottnál több sminket viselt. A szemfestéktől még élettelibb lett a tekintete. Ám korántsem volt barátságos ez a tekintet: szemrehányó, dühös szikrákat lövellt Maxwell felé.

– Jó estét, Romi. Elbűvölően nézel ki.

Elegáns, kéken csillogó estélyi ruhája kiemelte törékeny, majdnem kislányos termetét, amely a legkevésbé sem állt összhangban harcos természetével. Romi sohasem futamodott meg a kihívások előtt.

Maxwellt elbűvölte, hogy egy ilyen aprócska lény – hiszen a lány alig volt több százötvenöt centinél – ekkora temperamentummal bír.

– Köszö – mondta Romi homlokráncolva, és rosszkedvűen viszonzta a bókot: – Te is jól nézel ki. Nem ismerem fel a tervezőt. Talán a híres Savile Row-i szabóság egyik mestere készítette a szmokingodat?

A férfi elmosolyodott. Meg kell hagyni, Romi remek megfigyelő, gondolta. Sokan felesleges luxusnak tartották, Maxwell azonban magától értetődőnek tekintette, hogy méretre készült öltönyöket visel. A márkás ruháknak is volt némi súlyuk, ám semmi sem vehette fel a versenyt azzal a tekintéllyel, mely a szabónál varratott öltönyökből áradt. Maxwell szeretett mindent kézben tartani – akár a vállalatnál, akár ez élet egyéb területén.

– Egy helyi tervező munkája, aki egy Savile Row-i szabótól tanulta a szakmát.

– Tudtam! Csak azt furcsállom, hogy nem árulod el a nevét.

– Miért is tenném? Talán új szabót keresel az édesapádnak?

Úgysem fogadná Graysont, gondolta Maxwell. A szabója sznob volt, drága és válogatós: egy alkoholista öregúr, aki éppen a csőd felé kormányozta a vállalatát, nem számított épp kívánatos vevőnek.

Romi elhúzta a száját.

– Nem – felelte.

– Tele van a várólistája. Azt hiszem, jövő év végéig nem fogad új vevőt.

Maxwell meglepődött azon, hogy ezúttal – szokásától eltérően – nem vágja beszélgetőtársa szemébe az igazságot.

– De ha neked lenne rá szükséged, úgyis kitalálnál valamit.

– Ugyan már – mosolygott Maxwell. – Ez a szabó nagyon komolyan veszi magát. Elvei vannak meg szigorú időbeosztása.

– Egyáltalán nem hiszek neked – mondta Romi, aki a fejébe vette: ha törik, ha szakad, provokálni fogja a férfit.

Maxwellnek feltűnt, hogy a semmin veszekednek már hosszú percek óta.

– Úgy, úgy – hümmögött.

– Megalkuvó vagy – szakadt ki a lányból.

Ezzel nem lehetett vitatkozni. Tényleg megalkuvó volt; jórészt ennek köszönhette a vagyonát és az üzleti életben elért sikereit. Az évek során multimilliomos lett: vállalata, a BIT, vagyis Black Information Technologies rengeteget ért, és ott volt még a magánvagyon is. Nem rossz eredmény egy harminckét éves lókotótól, akit – Romival ellentétben – nem áldott meg gazdag apával az ég.

A lány rettentően bosszantotta valami. Maxwell úgy vélte, az a bizonyos valami nem sokkal

ezelőtt történhetett, és valószínűleg nem volt köze az apja cégével kapcsolatos terveihez. Ekkor végre rájött. Úgy érte a felismerés, mint egy villámcsapás.

- Beszéltél Madison Archerrel.
- Naponta többször beszélek Maddie-vel.

A lány bosszús hangja végleg meggyőzte arról, jó helyen tapogatózik. Nem igazán értette, miért bosszankodik azon, hogy Jeremy Archer üzleti alapú házassági szerződést ajánlott neki. Kihúzta magát.

- Nem felelek a barátnőd apjának cselekedeteiért – mondta flegmán.

Ettől függetlenül persze szívesen élne azokkal a pompás lehetőségekkel, melyeket az Archer Nemzetközi Holding elnöke kínált neki.

Romi durcásan összefonta a karját.

- De azért igenis felelsz, hogy kész vagy együttműködni velem!

Milyen szép, mikor ilyen dühös, gondolta Maxwell. Meg kell zabálni.

– Jeremy Archer több érdeklődővel folytatott beszélgetést, és igen előnyös szerződést ajánlott. A te Maddie-d pedig igencsak jól állta a sarat a tárgyaláson.

Azt azonban nem kötötte Romi orrára, miként tartja sakkban az apját Madison. Elég jó emberismerő volt: úgy vélte, Madison Archer valószínűleg nem árulta el a barátnőjének, hogy milyen döntést hozott.

Ezzel előnybe került Romival szemben. A lány mindent meg fog tenni Madison védelmében, még önmagától, vagyis egy elhamarkodott döntéstől is igyekszik megóvni.

– Neked csak a pénz számít! A pénz meg a hatalom kedvéért megszeged a saját szabályaidat – gúnyolódott Romi.

Maxwell végre vette az adást. Kissé meglepte, hogy Romi mindenről tud, hiszen Madison egy percig sem vette komolyan az ajánlatát. Ennek ellenére Maxwell kihasználta a lehetőséget, és legalább egy-két percre megkeserített Viktor Beck életét.

Viktorral gyerekkoruk óta barátok és versenytársak voltak.

Romit ezek szerint már az is bosszantotta, hogy egyáltalán ajánlatot tett. Szóval érez iránta valamit – ez a lánnyal kapcsolatos tervei szempontjából elég jó hír volt.

- De a díj nem a szerelem volt.

Maxwell szinte lesajnálóan ejtette ki a „szerelem” szót. Ez a túlzásig érzelmes és felfoghatatlanul naiv lány azt hiszi, hogy egy partnerkapcsolat csak és kizárólag érzéseken alapulhat. Mintha nem tanult volna az apja példájából: Harry Grayson majdnem tönkretett mindent; kis híján a családja életét is lerombolta a szerelme elvesztése miatt.

Romi szeme szikrákat szórt. Ezekben a pillanatokban Maxwell nem akart mást, mint átölelni, birtokba venni...

- Úgy viselkedsz, mintha megcsaltam volna valakit. De mint tudjuk, szó sincs erről.

Ő és Romi már több mint egy éve szakítottak.

- Talán mégis megcsaltál valamit, mégpedig a saját integritásodat.

– Mi a rossz egy olyan üzletben, melyben az összes fél nyílt kártyákkal játszik?

– Szóval ez a „nem köteleződünk el” szabály csak rám vonatkozott? – kérdezte Romi remegő hangon.

- Nem olyan elköteleződést javasoltam Madisonnak, amiről kettőnk között szó volt.

– Házasságot ajánlottál neki.

– Üzleti megállapodást, melyben nem volt szó házastársi kötelezettségről. Nem fogadtam hűséget.

- Ezt még hallgatni is borzalmas – panaszkodott Romi.

Ha így folytatják, az egész vendégsereg őket fogja bámulni, gondolta Maxwell. Megragadta a lány könyökét, és a terasz felé terelte.

- Hová viszel?

– Oda, ahol magunk lehetünk.

Sokkal nyugodtabb volt odakint, csak egy szerelmespár ácsorgott a terasz másik sarkában.

Hacsak nem kezdenek hangosan vitatkozni, itt viszonylag nyugodtan beszélgethetnek, gondolta Maxwell.

Húvös volt, Romi remegni kezdett. A férfi keresett egy szélvédett sarkot. Néhány nagyobb kaspó is állt ott, mely megvédte őket a kíváncsi tekintetektől. Levette a zakóját, és a lány vállára terítette.

– Így már jobb? – kérdezte.

Romi bólintott.

– Nincs szükségem a zakódra – mondta, és ugyanebben a pillanatban fázósan összehúzta magán az említett ruhadarabot. – Úgyse maradunk sokáig. Tulajdonképpen azt sem értem, egyáltalán miért jöttünk ki.

– Dühös vagy rám, mert fontolóra vettem Jeremy Archer üzleti ajánlatát. Szerintem muszáj lenne erről beszélnünk.

– Nem látok rá okot.

A férfi nem szólt. Romi ingerülten folytatta:

– Maddie jobbat érdemel egy üzleti alapú házasságnál. – Komoly pillantást vetett Maxwellre. – És te is.

– Nem találok különösebben vonzónak Madisont. Nem lenne nagy áldozat lemondani a házastársi kötelezettségem teljesítéséről.

– Szerintem pedig gyönyörű.

– Nem az esetem.

Az Archer-vagyon vörös hajú örökösnoje karakteres, pazarul vonzó jelenség volt, Maxwellt azonban valamiért hidegen hagyta.

A kecses, magas nőkre bukott. S bár Romi lényegesen alacsonyabb volt nála, meglepően jól illett hozzá. Valahányszor ránézett, elgyengült a fekete loknik közé rejtett bájos arcocskától.

Eddig sosem tetszett neki kék szemű nő, Romi volt a nagy kivétel. Olyan kifejező és feltűnő volt a tekintete, hogy legszívesebben álló nap azt bámulta volna. A tekintetéből kiolvashatta mindazon érzéseket, melyeket a lány – pimaszkodásra hajló, kissé nyers stílusa miatt – nem mondott ki nyíltan. Volt még egy dolog, amit Maxwell igen vonzónak talált: Romi – Madisonnal ellentétben – igen gyakran elpirult. Ez is elég sokat elárult róla.

– Nem értem, honnan jött ez az őrült ötlet, hogy feleségül vedd – szólt Romi, majd a szája elé kapta a kezét, mintha máris megbánta volna, amit mondott.

– Csak eljátszottam a gondolattal. De Madison egy pillanatig sem vette komolyan az ajánlatomat. Egyébként ezzel kezdettől fogva tisztában voltam.

– Hogy lehet ilyesmit kiszámítani?

– Madison Archer nálad jobban uralja az érzéseit, ennek ellenére nyilvánvaló volt, hogy a megbeszélésen csupán egy férfiú volt jelen, akit elfogadott, s aki az apja támasztotta feltételeknek is megfelelt.

– Igen, ők ketten elég jó csapat – somolygott Romi.

– Reméljük a legjobbakat.

Hivatalosan is bejelentették Viktor és Madison eljegyzését, és már az esküvő dátuma is megvolt. Maxwell csak futólag ismerte Madison Archert, de kedvelte és jó véleménnyel volt róla. Viktor pedig kevés barátainak egyike volt, bár kívülről úgy tűnt, mintha sok éve csupán versenytársak lennének.

Egyetlen pillantás elég volt, hogy kiderüljön: Viktort és Madisont egymásnak teremtette az élet. Fülíg szerelmesek voltak egymásba, s Maxwell szívből drukkolt nekik.

Ő maga nem igazán hitt a szerelemben. Úgy vélte, a házasság olyan szerződés, mely nem az örökkévalóság számára köttetik, csupán a feltételeket rögzíti, melyek mentén két ember ideig-óráig együtt élhet.

Az édesanyja, Natalja gyermekkorától kezdve ezt sulykolta belé. Az asszony úgy vélte, a romantikus kapcsolatok már létrejöttük pillanatában halálra vannak ítéelve, s az összes mese közül éppen a szerelemről szóló a legnagyobb hazugság.

Natalja hitt a fiában. Úgy tartotta, Maxwell mindent elérhet, amit a fejébe vesz – csak az

érzésektől kell tartózkodnia. Az érzések ugyanis csak arra jók, hogy eltereljék az ember figyelmét az igazán fontos dolgokról. Maxwell nem tudta, honnan származnak az anyja életbölcsségei, de mivel maga is hasonló tapasztalatokat szerzett, igazat adott neki.

Natalja a rokonok legnagyobb bánatára maga mögött hagyta Oroszországot, és új életet kezdett az Egyesült Államokban. Mindig okosan választott szeretőt: aktuális partnere készségesen egyengette az útját, és kellemes körülményeket biztosított számára.

Maxwell az anyja életstílusát látva is igazolva látta az egyszerűen összefoglalható elméletet: bolond az, aki hisz a szerelemben.

Natalja csupán egyetlen férfit engedett a fia életébe. Ez az udvarló úgy bánt Maxwell-lel, mintha a saját fia lenne. Megtanította rá, mit kell tudnia egy amerikai fiatalembernek. Eközben az édesanyja orosz kultúrára oktatta.

Egy nap aztán feltűnt a színen Carlyle felesége, és visszakövetelte a férjét. Maxwell soha többé nem látta viszont Carlyle-t. Közben Natalja szépsége is elvirágozott, az ambíciói azonban maradtak: továbbra is mindent lehetőséget megadott a fiának.

– Madison mesélte, hogy egészen felvillanyoztak téged Perry kijelentései – szolt a lány, s közben Maxwell arcát fürkészte.

– Jól tudod, hogy szeretem, ha az ágyban én irányíthatok. De mivel nem akartam lefeküdni a barátnőddel, az elragadtatásomnak nem ehhez volt köze.

– Aha. Hát akkor mihez volt köze?

– Azt tartottam érdekesnek, hogy éppen Perry áll elő egy ilyen kijelentéssel.

– Minél merészebb a kijelentés, annál többet fizetnek érte az újságok – jegyezte meg Romi cinikusan.

– Perry Timwater nem is alkalmas ilyesféle szexjátékokra – gúnyolódott Maxwell.

– Ezt meg honnan veszed?

– Mert már találkoztam vele. Nincs benne semmi öntudatosság, és nincs érzéke ahhoz, hogy kitalálja mások igényeit. Ezek pedig nélkülözhetetlenek egy ilyen játékhoz.

– Szerintem igencsak önző szerető – jelentette ki a rá jellemző közvetlenséggel Romi. – Legalábbis az volt, amikor még együtt volt Madissonnal.

– Ebben biztos igazad van.

Romi Grayson mulattatta, elbűvölte – titokzatosnak és roppant kíváncsnak találta. Mindez teljesen új élmény volt Maxwell számára.

Sikereit elsősorban az emberismeretének köszönhette. Gyorsan felismerte az emberek igényeit, s ezt a tudást a maga hasznára fordította. Ám közben sosem sértette meg mások érzéseit, nem gázolt senki becsületébe.

Talán nem volt Viktorhoz mérhető gáncs nélküli lovag, de azért neki is voltak elvei.

Romi kiszámíthatatlan természete azonban zavarba hozta. Nem számolt azzal, hogy a lány esetleg visszautasítja a határozott idejű monogám kapcsolatra vonatkozó ajánlatát. Még jobban értetlenkedett, mikor felismerte: az ajánlatával megbántotta Romit.

– Pontosan mi keltette fel a kíváncsiságodat?

– Csak gondold végig!

A lány úgy is tett. Sokakat megtévesztett kiszámíthatatlannak tűnő természetével, de Maxwell jobban ismerte ennél: tudta, hogy Romi ritkán cselekszik meggondolatlanul.

– Te vagy a legkíváncsibb férfi, akit csak ismerek. Nem tudtad mire vélni a helyzetet. És mivel az ilyesmit nem bírod elviselni, kénytelen voltál a dolgok mélyére ásni.

A férfi bólintott. Nem lepte meg, hogy Romi ilyen gyorsan átlát a szitán. Olyan alaposan tanulmányozta Maxwell egyéniségét, ahogy azt a férfi az üzlettársaival tette.

– Furcsának találtam a történeteket – mondta. – Madison is, te is sokat forogtok nyilvánosság előtt, de nem a szexuális kicsapongásaidról vagytok híresek.

Ez már korábban is eszébe juthatott volna – például akkor, mikor ajánlatot tett a lánynak. Nem csoda, hogy a sajtó nem cikkezett Romi szexuális életéről, hiszen e témában nem volt miről beszámolni. Így az sem meglepő, ha a lány másként reagált az ajánlatára, mint az összes korábbi

szeretője.

Más stratégiát kell kitalálnia, ha meg akarja szerezni Romit.

Már ki is eszelt valamit. Nem volt túl fair terv, de hát ennyi belefér.

Meg kell kapnia Romit – a többi meg nem számít.

2. FEJEZET

– És ezen te meglepődtél? – kérdezte Romi.

– Nem arról van szó – magyarázkodott Max. – Csak néhány dolog világossá vált. Ez minden.

– Ezt meg hogy érted?

Maxwell elnyomott egy mosolyt.

– Tényleg tudni akarod?

– Inkább hagyjuk – sóhajtott Romi.

Nem akart szembesülni az őt érintő kellemetlen igazságokkal. Nem kívánt beszélni sem a nem létező szerelmi életéről, sem az édesapja aggasztó állapotáról. Még Maddie előtt sem hozta fel ezeket a témákat. Ha úgy tesz, mintha minden rendben lenne, előbb-utóbb talán tényleg rendbe jönnek a dolgok. Bárcsak ilyen egyszerű lenne...

– Mi történt? – kérdezte Max.

A hangjából már-már őszinte aggodalom áradt. Ám Romi résen volt. Max megint megszimatolt egy helyzetet, amit a maga javára fordíthat, gondolta.

– Semmi.

– Ezt nem veszem be.

– Van ennek bármi jelentősége? – kérdezte Romi nem kevés keserűséggel.

A férfi hirtelen magához ölelte.

– Igen, van.

Egy darabig csak ácsorogtak, s közben lazán ölelték egymást. A lány úgy érezte: senki és semmi nem bánthatja, amíg ennek a férfinak a karjában van. És éppen ez volt Maxwell Black legveszélyesebb tulajdonsága. Az ember biztonságban érezte magát, pedig ilyenkor kellett volna a legjobban résen lenni!

– De miért?

Miért érdekli a férfit, hogy mit érez? Hiszen nem jelent semmit a számára!

– Mert fontos vagy nekem – felelte Max, és mélyen Romi szemébe nézett.

Potenciális szeretőként talán tényleg jelentek neki valamit, de nem vagyunk, és nem is leszünk igazán meghitt kapcsolatban, gondolta a lány.

– Nem hiszek neked – mondta.

– Majd fogsz.

– Hogyan? Na várj csak...

Úgy beszél, mintha lenne közös jövőnk, gondolta Romi.

– Zavarba jöttél, kis aktivistanóm.

– Nem vagyok én neked semmid!

– Biztos vagy benne?

– Hát persze.

– Ezek szerint van barátod?

Romi szívesen hazudott volna, de sajnos képtelen volt rá. Az elfojtás mesterének tartotta magát, a hazugság azonban idegen terep volt számára. Különösen olyan emberek esetében, akiket kedvelt. Szívesen ködösített, és nagy buzgalommal keresett kifogásokat. A hazugság azonban más kategóriába tartozott.

– Semmi közöd a szerelmi életemhez.

– Nincs is szerelmi életed.

A lány egyszerűen visszadobta a labdát:

– Azt gondolsz, amit akarsz.

– Pedig biztos vagyok a dolgomban. Mondj egy férfit, akivel randevúztál, mióta visszautasítottad az ajánlatomat.

Romi mereven bámulta Maxet. Egyszerűen egyetlen férfinév sem jutott eszébe, még kitalálni is képtelen volt egyet. Az őszinteségét állítólag az édesanyjától, Jenna Graysontól örökölte. Sajnos nem emlékezett rá, mivel mindössze hároméves volt, mikor meghalt.

Legjobb védekezés a támadás, gondolta.

– Te bezzeg egy csomó nevet tudnál mondani!

– Alig egy fél tucatot.

Maxet nem volt könnyű legyőzni, ha szócsatáról volt szó.

– Túl sokat dolgozol – próbálkozott Romi.

– Tényleg?

– Igen. Biztos vagyok benne.

Bár csak rövid ideig voltak együtt, mégis zavarta a lányt, hogy Max gondolatai állandóan az üzlet körül forogtak.

Hirtelen úgy érezte, mintha közelebb lépett volna hozzá, pedig Maxwell percek óta mozdulatlanul állt. Egészen elképesztő módon uralta a környezetét, betöltötte a teret.

– A BIT nem olyan cég, amit heti negyven órában elvezethet az ember.

– Pedig szerintem meg lehetne oldani, ha nem akarnál mindenáron az univerzum királya lenni.

Romi hirtelen olthatatlan vágyat érzett, hogy Max szorosan magához ölelje. Micsoda örültség!

A férfi harsány nevetésben tört ki.

– Esküszöm, nem ez a célom!

– Talán nem az egész univerzumban, de a te miniuniverzumodban biztosan.

– Sajnos ott több jelentkező is van.

– Aha – mondta Romi szkeptikusan.

Maxwell nagyon kegyetlen tudott lenni, ha úgy érezte, hogy ki akarják szorítani a legfelsőbb körből. Nem voltak gátlásai, a céljai elérése érdekében akár aljas trükköket is bevetett.

– A nők közül, akikkel tavaly randiztam, egyet sem volt érdemes visszahívni.

– Szegénykék.

– Ezt komolyan mondd? – vigyorgott a férfi.

Bizony, komolyan mondta. A Maxwell-lel való szakítás élete egyik legnehezebb döntése volt. De tudta, nem tehet másként. A férfi először elrabolná, aztán meg összetörné a szívét.

– Én tulajdonképpen szívesen randiztam veled – mondta Romi óvatosan.

– Én is veled.

– Ez most jó vagy rossz? – szaladt ki a lány száján önkéntelenül.

– Rossz. Hiszen kiadtad az utamat – felelte Max.

– Nem ugyanazt akartuk.

Esélyem sem volt, hiszen nem kínáltam neked részesedést apám vállalatában, gondolta Romi cinikusan. Vajon miként reagálna Max, ha most megtenné? Úgy érezte, muszáj odaszúrnia:

– Nagy kár, hogy apám nem ajánlott fel engem megvételekre, igaz?

Maxwell magához vonta, majd belesúgott a fülébe:

– Nekem is pont ez jutott az eszembe.

– Te örült! – nevetett Romi.

A férfi ekkor az ajkához hajolt, és megcsókolta.

Minden olyan hirtelen történt, hogy a lánynak nem maradt ideje gondolkodni. A testen végigfutott a forróság, szenvedélyesen viszonzta a csókot. Az értelme hiába tiltakozott: a vágy erősebb volt, mint a meggondolás.

Végigsimított a férfi izmos mellkasán. Max rekedten felsóhajtott, aztán még jobban magához szorította. Romi érezte, mennyire megkívánta őt a férfi. Átölelte a nyakát, közben az öltöny lecsúszott a válláról.

Megsemmisítő erejű csók volt, mely kétséget sem hagyott afelől, mennyire kívánják egymást.

Álmaiban sokszor átélte ezt a vágyat, melyet éber óráiban igyekezett elfojtani. Ám ezúttal nem sikerült: a szenvedély úgy vette birtokba a testét, mint a futótűz.

Nem Romi, hanem Max vetett véget az ölekezésnek. Elengedte a lányt, majd óvatosan hátrált